

РЕШЕНИЕ

№ 3272

гр. София, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2190** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на И. Н. В., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат Х. Б., със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]07 срещу Решение № 1504/26.12.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 20211110210809/2021 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 2263з-2034/26.07.2021 г., издадена от Х. А. К. на длъжност „полицай“ – инспектор във 02 РУ СДВР, с която е постановено задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа.

В касационната жалба се излагат оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния и процесуален закон и необоснованост. Моли се обжалваното решение да бъде отменено и вместо него съдът да се произнесе с друго по същество на спора. Претендира се присъждане на съдебно - деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът Х. А. К. – полицейски орган при 02 РУ СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Ц. В. излага съображения по същество на спора в писмени бележки, постъпили на 14.04.2022 г., като моли обжалваното решение да бъде потвърдено и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Д., излага становище за

неоснователност и недоказаност на касационната жалба и съответно за правилност и законосъобразност на обжалваното решение.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

С решението, предмет на настоящото касационно обжалване, е отхвърлено оспорването на И. Н. В., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 2263з-2034/26.07.2021 г., издадена от Х. А. К. на длъжност „полицай“ – инспектор във 02 РУ СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е постановено задържането му за срок от 24 часа. Въззивният съд е приел, че процесната заповед за задържане е издадена от компетентен орган, същата е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите, изброени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, като при издаването ѝ са спазени относимите материалноправни разпоредби и тези на процесуалните правила, включително е изпълнена и целта на закона. Изложил е мотиви, че липсата на конкретни мотиви в процесната заповед, както и буквално излагане на установените фактически обстоятелства, не представлява съществено процесуално нарушение, доколкото в случая фактическите обстоятелства са установени в хода на образуваното досъдебно производство и данни за него са посочени в заповедта, позовавайки се на съдебната практика, че мотивите за налагане на предвидената принудителна административна мярка /ПАМ/ е допустимо и в съответствие на закона да са изложени в образуваното досъдебно производство. Според районния съд доброволният отказ на задържаното лице да получи заповедта за задържане за срок от 24 часа се приравнява на съгласие, от което се извежда, че то е получило информация защо се налага и какво е основаниято за неговото задържане. От доказателствата по делото съдът е намерил за установено, че полицейският служител от СДВР Х. А. К. е разяснил правата на касатора, като последният не е имал никакви възражения при задържането му и освобождаването му нито пък е посочил данни, че е имал проблем със здравословното си състояние. Съдът е приел още, че издадената заповед е материално законосъобразна /издадена на относимо и доказано правно основание/, тъй като за издаването ѝ е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление към момента на издаването ѝ, а такива са съществували /в случая кражбата на движимите вещи е извършена на място, където касаторът е обикалял и ровел в кофите за смет, водейки скитнически живот при възникнала за него наркотична зависимост, и описанието му е било сходно с това на деца на престъплението/, както и че задържането на касатора се явява съразмерна и пропорционална принудителна административна мярка и необходима такава спрямо личността му.

За да достигне до обжалвания резултат, съдът по същество е приел, че не са налице пороци, водещи до законосъобразност на заповедта за задържане на лице за 24 часа, обективирани в чл. 146 от АПК, поради което е отхвърлил жалбата като неоснователна и недоказана.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав намира, че фактическата обстановка по спора е правилно установена съобразно събраните по делото доказателства от въззивния съд.

Спорът по делото се свежда относно приложението на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и предпоставките, въведени в законната разпоредба, въз основа на които полицейските органи имат право да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В нормата на чл. 72 от ЗМВР е регламентирано правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата по чл. 72, ал.1, т. 1 – 7 от ЗМВР.

От анализа на събрания доказателствен материал по делото правилно районният съд е приел, че са налице фактическите обстоятелства, съответстващи на приложимия материален закон – чл.72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно – наличие на данни, че касаторът на 19.07.2021 г. е извършил престъпление по смисъла на чл. 195, ал. 1, т. 3 вр. чл. 194, ал. 1 от НК – отнемане на чужди движими вещи /мъжка чанта, лични документи и парична сума в размер на 20 000 лева/ от владението на П. И. П. без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои. Съдът е обсъдил всички събрани в хода на съдебното производство доказателства – както писмени, така и гласни такива, обсъдил е и възраженията, изложени в жалбата, с която е бил сезиран. При тези данни, които съдът е приел за установени след обсъждане на всички доказателства по делото, в обжалваното решение са изведени законосъобразни изводи за съответствие на издадената заповед за задържане с изискванията за форма по ЗМВР и АПК, както и наличието на съдържащите се в нея фактически и правни основания за издаването ѝ. В нея ясно е посочено, че за задържаното лице има данни за извършено престъпление, за което е образувано ДП № 226 ЗМК – 1147/2021 г. по описа на 02 РУ СДВР, и за какво престъпление се касае – кражба, което, от своя страна е мотивирало полицейския орган да задържи касатора.

За прилагане на процесната принудителна мярка е достатъчно само наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи същата. В тази връзка правилно инстанцията по същество е посочила, че в съдебното производство, както и в протеклото административно производство пред административния орган, е без правно значение, т.е. ирелевантно, дали впоследствие /в рамките на образуваното ДП/ тези данни за извършено от задържаното лице престъпление ще се докажат, респ. дали ще се докаже вината на същото.

Неоснователно е наведеното в касационната жалба оплакване за липса на изложени мотиви от административния орган в оспорената заповед. Както правилно е приел в решението си въззивният съд, мотивите на заповедта могат да се съдържат и в други документи – в случая това са материалите по образуваното досъдебно производство, част от които е и приложената по делото докладна записка, в която достатъчно подробно са изложени фактическите обстоятелства, мотивирали органа да издаде процесната заповед. Оплакването на касатора, че докладната записка е с по-късна дата е неоснователно, тъй като същата е изготвена на по-ранна дата от процесната заповед, а именно на 23.07.2021 г., видно от датата, посочена в самата докладна записка.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че процесните заповед и декларация не са номерирани, тъй като в законодателството и в частност в ЗМВР /нито в чл. 74, нито в друга разпоредба от посочения закон/ не се съдържа императивно изискване заповедта, респ. декларацията да бъдат номерирани. Законодателят императивно е посочил необходимите реквизити на заповедта за задържане и на декларацията по чл.

74, ал. 3 от ЗМВР, като в тях никъде няма изискване същите да са номерирани. В случая дори да се приеме, че е налице порок във формата поради липсата на изрично отбелязване на номера на съответната страница, настоящият касационен състав намира, че той не е от естество да обоснове незаконосъобразността и съответно отмяната на процесната заповед. Освен това, наведените доводи са недоказани, тъй като почиват единствено и само на предположения, че евентуално би могло представените по делото заповед и декларация да са създадени по-късно или пък по-рано от момента на задържането и/или от момента на съставянето на процесната заповед/декларация.

Неоснователно е и възражението на касатора, че заповедта е антидатирана, тъй като в същата бил посочен часът на задържане, а не часът, в който същата е съставена. С оглед разпоредбата на чл. 74, ал. 2, т. 4 от ЗМВР законодателят е посочил като задължителен реквизит на заповедта за задържане именно датата и часа на задържането, а не часа, в който последната е издадена.

Правилни и съответни на материалния закон са изводите на въззивния съд, че оспорената пред него заповед е издадена и в съответствие с целта на закона. Твърденията в касационната жалба, че касаторът по никакъв начин не е възпрепятствал полицейските служители да изпълняват задълженията си и доброволно се е явило във 02 РУ-СДВР са ирелевантни към законосъобразността на приложената ПАМ и същите са относими към приложението на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. В случая процесната заповед е издадена на друго правно основание – чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно наличие на данни за извършено престъпление /кражба/. Предвид изложеното оплакването за нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК при прилагането на ПАМ е неоснователно.

Неоснователно е оплакването в касационната жалба, че оспореното решение е постановено при липса на мотиви. Мотивите и изводите на съда са съдържателни и кореспондират на събраните по делото доказателства, като в изложението си съдът е обсъдил всички доводи и възражения на страните, като дадените от съда отговори са правилни и кореспондират на установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства, както и на материалния закон. Не е налице твърдяното в жалбата съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви в съдебното решение и налагащо отмяната на същото и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

По изложените съображения, съдът счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и не са налице релевираните касационни основания за отмяната му, поради което същото следва се остави в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски и на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ касаторът следва да бъде осъден да заплати на 02 РУ – СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1504/26.12.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 20211110210809/2021 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА И. Н. В., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на 02 РУ – СДВР сумата от 100 /сто/ лева, представляваща

юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и на основание чл. 223 от АПК не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.